

PENNIG

JH3

J E G Y Z Ö K Ö N Y V

felvételét 1945. július 9.-én a Deportáltsakat Gondozó Országos Bizottság DEGOB irodájában /:Budapest, VII. Bethlen tér 2.:/.

Megjelenik: Fleischner Andorné sz. Vermes Margit
született: Budapesten, 1911. november 14.-én
Foglalkozása: kereskedelmi alkalmazott
utolsó lakhelye: Budapest

táborok: Rawensbrück 1944. december 8.- 1945 január 9.
Pennig: január 13.- április 15.

Fentnevezett előadja a következőket:

1944 október 23.- december 1.-ig az Országos Ruházati intézetben dolgoztam hadiüzemi munkásnőként, mint varrónő. Basáné, nyilasérzelmi asszony volt az, aki boldogan állította össze és hozta a névlistánkat, mikor december 1.-én jöttek értünk a nyilasok, hogy deportáljanak.

Reggel 10.-kor jöttek értünk a nyilasok és egész nap gyalogoltattak. Először elvittek a Szent István parkba, ott meg sem pihentünk, aztán elmentünk a Teleki térre. Ujabb nyilasok jöttek, összeszedtek egy csoportot, sorbaállítottak minket és azonnal kivittek a Józsefvárosi pályaudvarra. Bewagoniroztak és ránkzárták a kocsikat. Az utra a 72 ember 12 kenyeret kapott. Nagyon szenvedtünk utközben a vízhiánytól.

8 nappal később Rawensbrückbe érkeztünk. Itt körülbelül 4.000-unket egy nagy Zeltbe vittek. Pokoli kinokat álltunk ki, mert még jóformán állni sem volt helyünk. 10 nap után megépítették a Zeltékben a Lágerágyakat. Ekkor egy sátorban kb. 2.500-an voltunk és hárman feküdtünk egy ágyban. Nem jutottunk vízhez, sőt még szükségleteinket sem mehettünk ki elintézni. Tisztálkodási alkalmunk egyáltalán nem volt. Már itt kezdtünk eltetvesedni. Munkára is jártunk. A legnagyobb hidegben homokot lapátoltunk egy szál nyári ruhában, miközben hajtottak, ütöttek, vertek minket. Mindenünktől megfosztottak: ruhánktól, iratainktól. Hajunkat lenyirták.

Január 9.-én kiválogattak minket munkára és elvittek Pennigbe. Az idevezető utat waggonban tettük meg, 3.1/2 napig tartott.

Az uton se ételt, se italt nem kaptunk. Nagyon hideg volt és igen sok nőnek lefagyott a lába. Pénigben a gyártól 4km.-re fekvő táborban helyeztek el minket. Muniációs gyárba dolgoztunk mint munkásnők. Munkahelyünkre naponta 8 km.-t gyalogoltunk. Napi ellátásunk jóformán a semmivel volt egyenlő; 12 deka kenyeret és 1/2 liter levest kaptunk. De volt olyan nap is, amikor egyáltalán nem kaptunk kenyeret. Az S.S.-ek gorbáskodtak velünk: ütöttek, vertek. Azoknak, akik az ételből másodszer próbáltak kérni, ~~azoknak~~ csakjával bevették a fejüket.

Április 13.-án azt halloták az S.S.-ek, hogy jönnek az amerikaiak. Ekkor 5 perc alatt mindenkinek el kellett készülnie a csomagolással. Elvitték a transzportot, de 80.-an betegon ottmaradtunk. Én ischiással fektüdtem. Azt mondták, hogy értünk kocsi jön. Mi már akkor tudtuk, hogy jönnek az amerikaiak és elbujtunk. A kocsi szerencsére nem jött meg, de az amerikaiak április 15.-én vasárnap délután megérkeztek hozzánk. Felfedezték a lágerunkat és zsákszámra hoztak nekünk konzerveket és csokoládét. Két nappal később vöröskeresztes autók és orvosok jöttek értünk. Ezek mind amerikaiak voltak, köztük sok magyar származásu zsidó is. Az Altenburgi szanatoriumba kerültünk hízőkurára. Itt 3 hónap alatt 20 kilót hiztam.

A jegyzőkönyvet felvette:
Pollák Franciska

FLEISCHNER ANDORNÉ

Fleischner Andorné

